

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312218161
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8312218161.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu: Ing. O. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ul. Ľ. E. XXXX/XX, X., doručovacia adresa: Ul. I. J. XXXX/XX, D., proti žalovanej: Ing. G. D., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, zastúpenej JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom, so sídlom Námestie slobody 25, Humenné, o zaplatenie 2.192,97 eur, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 22.09.2022 č. k. 17C/583/2012-519 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. okrem výroku v časti splatnosti istiny 389,89 eur s prísl. a vo výroku III.

Mení rozsudok vo výroku I. v časti splatnosti istiny 389,89 eur s prísl. tak, že povoľuje žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu 389,89 eur s prísl. v splátkach po 80 eur mesačne vždy do 20-teho dňa toho-ktorého mesiaca vopred s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého dlhu.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozhodol, cit.:

„I. Žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi 389,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 389,89 eur od 1. 2. 2013 do zaplatenia všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Priznáva žalovanej vo vzťahu k žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 67,94 % z celkových trov s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.“

2. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca podanou žalobou žiadal, aby žalovaná bola zaviazaná uhradiť mu sumu 389 eur z titulu náhrady škody na zdraví (bolestného), náklady spojené s ošetrením v zdravotníckom zariadení vo výške 5,97 eur a sumu 1.798 eur ako náhradu za zníženie spoločenského statusu žalobcu vo vzťahu k svojim maloletým deťom a vo vzťahu k zastávajúcej funkcii v práci. Žalobu odôvodnil tým, že medzi ním a žalovanou došlo v dňoch 29.01.2011, 26.11.2011 a 01.04.2012 ku konfliktnej situácii, kedy ho žalobkyňa fyzicky napadla a spôsobila mu zranenia, v dôsledku ktorých boli vystavené lekárske posudky o ohodnotení bolestného.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 17C/583/2012-125 zo dňa 15.11.2013 tak, že podanú žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal dôvodnosť uplatnených nárokov. Súd vyhodnotil konanie žalovanej ako jej obranu, pričom mal za to, že žalobca nepreukázal, že konanie žalovanej nebolo v skutočnosti obranou proti jeho útokom. Súd tiež zamietol nárok na zaplatenie sumy 1.798 eur z dôvodu, že žalobca nepreukázal žiadne relevantné dôkazy na vznik takejto ujmy.

4. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 2Co/62/2014-158 zo dňa 12.11.2014 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uložil súdu prvej inštancie povinnosť realizovať dôsledný výsluch strán sporu tak, aby bolo možné posúdiť, či môže byť daná zodpovednosť žalovanej za žalobcom uvádzané poškodenie jeho zdravia. Nemožno sa uspokojiť iba s konštatovaním, že orgány činné v trestnom konaní nevyvodili voči žalovanej začatie trestného stíhania v súvislosti s oznámeným týchto skutkov. Už vôbec nie je z rozhodnutia zrejmé, akým spôsobom a na základe čoho vyhodnotil prvoinštančný súd incidenty medzi účastníkmi konania v dňoch 26.11.2011 a 01.04.2012, nie je postačujúci záver, že medzi konaním žalovanej a vznikom škody neexistovala príčinná súvislosť. Uplatnenie sumy 1.798 eur krajský súd posúdil ako nárok podľa ust. § 11 OZ o ochrane osobnosti, pričom ide o kvalitatívne odlišný nárok od nároku na náhradu škody. Uviedol, že so zreteľom na nejasné znenie žaloby súd prvého stupňa nepodnikol žiadne kroky smerujúce k tomu, aby boli odstránené vady žaloby, a aby bolo jednoznačne jasné, čo je predmetom konania v tomto smere.

5. Súd prvej inštancie po vrátení veci uznesením č. k. 17C/583/2012-277 zo dňa 18.04.2017 vyzval žalobcu, aby uviedol, či sa zaplatenia sumy vo výške 1.798 eur domáha titulom náhrady škody alebo nemajetkovej ujmy, a zároveň aby zdôvodnil tento nárok. Žalobca sa vyjadril podaním zo dňa 12.05.2017 tak, že zaplatenia sumy 1.798 eur sa domáha titulom nemajetkovej ujmy. Odôvodnil ho tým, že žalovaná kade chodila, tam rozprávala a kde nechodila, tak tam písala, že žalobca je násilník, že jej zlomil prst a že mu súd už dvakrát zakázal vstup do bytu. Takýmito konaním poškodila a ďalej poškodzuje jeho dobré meno v práci, ako aj v osobnom živote. On sa takéhoto konania ako popisuje žalovaná nikdy nedopustil a žalovanú v pokračujúcich útokoch nezastaví nič okrem povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu. Žalovaná mu svojím konaním znížila spoločenské postavenie, zamedzila akémukoľvek kariérnemu postupu v práci, urýchlila ukončenie pracovného pomeru v ozbrojených silách a žalobca bude mať problém zamestnať sa v akejkoľvek leteckej spoločnosti v Slovenskej republike. Požadované odškodnenie je iba symbolické a žalobca ho určil v rozsahu jednomesačného svojho priemerného zárobku.

6. V priebehu konania žalobca žiadal pripustiť zmenu žalobného petitu tak, že žiada bolestné vo výške 628 eur. Teda za zranenie utrpené dňa 29.01.2011 uplatňuje sumu 235 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne od podania žaloby a to za 15 bodov. Za zranenie utrpené dňa 26.11.2011 uplatňuje 158 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne z tejto sumy od podania návrhu, a to za 10 bodov. A za zranenie utrpené dňa 01.04.2012 žiada 235 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne z tejto sumy od podania návrhu a to za 15 bodov. Súd uznesením č. k. 17C/583/2012-478 pripustil zmenu žalobného petitu ohľadne výšky bolestného s tým, že ostatné nároky uplatnené návrhom z 27.12.2012 zostávajú nezmenené.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 106 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 444, § 450, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 3 ods. 1, 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia.

8. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že nárok žalobcu na bolestné je dôvodný, a to v pôvodnej výške tak, ako bola žalobcom uplatnený. Žalobca vo svojej výpovedi popísal incident zo dňa 29.01.2011 tak, že medzi ním a žalovanou došlo k roztržke ohľadne kabelky žalovanej, z ktorej si žalobca chcel zobrať kľúče od bytu. Tvrdil, že žalovaná ho pri tom udrela predmetnou kabelkou, v dôsledku čoho bol ošetrovaný v nemocnici vo X. a predložil aj lekársku správu a posudok o výške bodového ohodnotenia bolestného. Žalovaná sa bránila tým, že k incidentu došlo, ale z jej strany nebol úmysel žalobcu napadnúť fyzicky, išlo len o obranu voči jeho útoku. Súd pri posúdení tohto nároku na vyplatenie bolestného vychádzal jednak z výpovedí strán sporu, ale aj z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/151/2011, kedy žalovaná v postavení žalobkyne uplatňovala tiež nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia na základe toho istého incidentu z rovnakého dňa. Z predmetného rozsudku vyplýva, že žalovaná v postavení žalobkyne v tomto konaní potvrdila, že „ako vytrhla kabelku, tak ho

s ňou ešte udrela“. Už z popisu samotnej udalosti zo strany žalovanej teda mal súd za preukázané, že nešlo o obranu voči útoku žalobcu, ale o samostatný útok žalovanej na svojho manžela. Ak by sa žalovaná len bránila voči útoku na jej osobu, nemusela po vytrhnutí kabelky žalobcu touto ešte udrieť. V prebiehajúcom konaní žalovaná skutok popísala tak, že nie je si vedomá toho, aby úmyselne na žalobcu zaútočila, lebo podľa jej tvrdenia nemal na čele zranenie. Pripustila však možnosť, že kabelka mala pracku, ktorou mohlo byť zranenie spôsobené. Súd daný incident vyhodnotil tak, že došlo k vzájomnému útoku manželov voči sebe, keď bolo preukázané aj v iných konaniach, že vzťahy medzi nimi boli narušené, vzájomne na seba podávali trestné oznámenia, volali hliadku polície a vyhľadali lekársku pomoc. Žalobca uplatnený nárok preukázal jednak lekárskou správou a jednak aj lekárskeho posudkom o výške bolestného. Keďže súd považoval vyjadrenia žalovanej o tom, že na žalobcu nechcela úmyselne zaútočiť, len za jej účelovú obranu, podanej žalobe v tomto nároku vyhovel. Žalovaná nepoprela v inom súdnom konaní, že žalobcu kabelkou udrela a podľa názoru súdu nešlo o neúmyselné konanie, keďže útok smeroval potom, čo sa žalovaná kabelky zmocnila a nebolo potrebné v obrane pokračovať. Žalobca tiež predložil fotodokumentáciu vzniknutého zranenia, ktoré zodpovedá lekárskej správe. Výška nároku bola žalobcom preukázaná lekárskou správou a súd mu priznal za uvedené zranenie bolestné v rozsahu 10 bodov tak, ako to vyplýva z predloženého lekárskeho posudku.

9. Pokiaľ ide o zranenia zo dňa 26.11.2011 a zo dňa 01.04.2012, žalovaná poprela, aby k útokom z jej strany na žalobcu vôbec došlo, tvrdila, že v týchto dňoch žalobcu v byte nenapadla a nenesie za nich zodpovednosť. Súd vyhodnotil vyjadrenie žalovanej ako účelovú obranu, pričom žalovaná tvrdenia žalobcu ničím nevyvrátila. Žalobca nároky z incidentov, ku ktorým došlo v dňoch 26.11.2011 a 01.04.2012 preukázal predložením lekárskeho správ, ako aj posudkov o výške bolestného a tiež oznámeniami na OO PZ Zvolen. Podľa názoru súdu tieto listinné dôkazy jednoznačne preukazujú, že k škode na zdraví žalobcu došlo, a to v takom rozsahu, ako ho uplatnil. Podľa výpovede žalobcu k útokom žalovanej naňho malo dôjsť v byte, v ktorom boli mimo nich dvoch prítomné len ich dve maloleté deti. Súd neuveril tvrdeniu žalovanej, že žalobca si zranenia spôsobil sám v snahe jej poškodiť a kriminalizovať jej osobu. Žalovaná nenavrhol výsluch detí pochádzajúcich z manželstva, ktoré by jej vyjadrenia mohli potvrdiť alebo vyvrátiť. Žalobca svoje nároky hodnoverne preukázal listinnými dôkazmi aj fotodokumentáciou a súd ich vyhodnotil tak, že k uvedeným zraneniam žalobcu došlo. Keďže nie je predpoklad, aby mu tieto zranenia spôsobili vlastné maloleté deti a súd neuveril tvrdeniu žalovanej, že na manžela nezaútočila, aj týmto nárokom vyhovel a priznal ich tak, ako boli pôvodne uplatnené. Za incident zo dňa 26.11.2011 priznal bolestné vo výške 5 bodov a za incident dňa 01.04.2012 bolestné vo výške 10 bodov. Výška bolestného vyplýva z predložených lekárskeho posudkov.

10. Keďže podľa § 5 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z. z. výška náhrady za bolesť sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu bolestného, súd zistil, že za r. 2010 (rok predchádzajúci incidentom zo dňa 29.01.2011 a zo dňa 26.11.2011) bola výška bodu 15,38 eur a v r. 2011 (rok predchádzajúci incidentu zo dňa 01.04.2012) bola výška bodu 15,72 eur. Celkovo tak súd priznal za 25 bodov bolestného za všetky tri incidenty vo výške 387,90 eur. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, ktorý bol v čase vzniku omeškania vo výške 8,75 % ročne. Úrok bol priznaný odo dňa 01.02.2013 do zaplatenia. Žalovanej bola žaloba doručená dňa 31.01.2013 a najneskôr vtedy sa dozvedela o tom, že žalobcovi má splniť finančný záväzok a dozvedela sa aj o jeho výške.

11. V priebehu sporu žalobca požiadal o rozšírenie uplatneného nároku na bolestné tak, že žiadal za zranenia utrpené dňa 29.01.2011 sumu 235 eur za 15 bodov namiesto pôvodne uplatnených 10, za zranenie utrpené 26.11.2011 sumu 158 eur, a to za 10 bodov namiesto pôvodne žiadaných 5 a za zranenie utrpené dňa 01.04.2012 žiadal sumu 235 eur za 15 bodov namiesto pôvodne žalovaných 10 bodov. Zmenu výšky bolestného odôvodnil tým, že podľa MUDr. G. Q. vyplýva, že zranenia sa hodnotia automaticky maximálnym bodovým hodnotením ako pripúšťa zákon, čo je v rozpore s lekárskeho posudkami vypracovanými MUDr. S.. Poukázal na jednotlivé položky bolestného podľa zákona č. 437/2004 Z.z. a žiadal priznať maximálny počet bodov pri každej jednej položke. Žiadal, aby na náklady štátu alebo protistrany boli vyrobené nové lekárske posudky samotným MUDr. G. Q.. Žiadal preto priznať bolestné za 40 bodov, čo vo finančnom vyjadrení je suma 628 eur.

12. Súd v tejto časti žalobu zamietol, keďže žalobca nepredložil súkromný znalecký posudok, ktorý by odôvodňoval priznanie inej výšky bodového ohodnotenia bolestného tak, ako to vyplýva z ním

predložených lekárskeho posudkov. Výhrady žalobcu k týmto posudkom vyplývajú len z toho, že v inom konaní iný znalec vychádzal pri priznaní bodového ohodnotenia zranenia v inom rozsahu bodov, než vyplývajú z ním predložených lekárskeho posudkov. Na základe takejto argumentácie žalobcu nebolo potrebné ani súdom nariadovať znalecké dokazovanie za účelom určenia výšky bodového ohodnotenia bolestného, ktoré žalobca utrpel. Výhrady samotného žalobcu k ním predloženým lekárskeho posudkom o určenie výšky bodového ohodnotenia bolestného nie sú odborného charakteru, ale žalobca len poukazoval na bodové ohodnotenie iného znalca v inom súdnom konaní. Súd preto nárok žalobcu na vyplatenie bolestného nad rámec ním preukázanej výšky bodového ohodnotenia bolestného zamietol.

13. Žalovaná žiadala, aby súd v prípade, že podanej žalobe vyhovie, znížil nárok na náhradu škody v súlade s ust. § 450 OZ s poukazom na vznik škody a na jej osobné a majetkové pomery. Súd žalovanej nevyhovel z dôvodu, že v zmysle ust. § 450 OZ nárok na náhradu škody, nemožno znížiť, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. V danom konaní bolo preukázané, že žalovaná sa fyzických útokov voči žalobcovi dopustila úmyselne a preto jej nároku na zníženie náhrady škody nebolo možné vyhovieť.

14. Súd priznal žalobcovi aj vecnú škodu, a to vo výške 1,99 eur, pretože žalobca predložil doklad o tom, že takúto sumu uhradil za lekárske ošetrenie v nemocnici vo X.. Ďalšie náklady na lekárske ošetrenie žalobca nepreukázal, a preto v prevyšujúcej časti jeho nárok, ktorý bol uplatnený vo výške 5,97 eur zamietol.

15. Súd v celom rozsahu zamietol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.798 eur, ktorú žalobca uplatnil z titulu ochrany osobnosti s odôvodnením, že žalovaná významným spôsobom znížila jeho dôstojnosť a vážnosť vo vzťahu k maloletým deťom a vo vzťahu k jeho zamestnaniu. Žalobca v tomto smere nepreukázal uplatnený nárok žiadnym spôsobom, vyjadril sa len písomne tak, že žalovaná kade chodila, tam rozprávala a kde nechodila, tak tam písala, že žalobca je násilník, že jej zlomil prst a ako dôkaz uvádzala fakt, že mu súd už dvakrát zakázal vstup do bytu. Z titulu výkonu povolania bol závislý na zdravotnom stave a nemohol si dovoliť akékoľvek zranenia hlavy. Žalovaná znížila jeho spoločenské postavenie, zamedzila akýkoľvek kariérny postup v práci a urýchlila skončenie pracovného pomeru. Tiež uviedol, že na základe konania žalovanej bude mať sťaženú možnosť zamestnať sa v akejkoľvek leteckej spoločnosti v Slovenskej republike. Tieto tvrdenia žalobca ničím nepreukázal a nenavrhol ani vykonať žiadne dokazovanie na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca má pritom povinnosť nielen tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť. To, že žalobca zlomil žalovanej prst pritom vyplýva z rozsudku Okresného súdu Zvolen vo veci 14C/151/2011 a to, že žalobcovi bol zakázaný vstup do bytu, vyplýva zo súdnych rozhodnutí. Žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu aj z dôvodu, že žalovaná znížila jeho spoločenský status vo vzťahu k jeho deťom, avšak nenavrhol ich výsluch, ani nepredložil žiadne psychologické posudky o tom, žeby deti takúto ujmu vo vzťahu k nemu pociťovali. Pokiaľ ide o zníženie spoločenského statusu vo vzťahu k zamestnávateľovi, tu žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že na základe konania žalovanej bol mu zamedzený kariérny postup, alebo že bolo urýchlené skončenie jeho pracovného pomeru. Tiež nepreukázal skutočnosť, že mal sťaženú možnosť zamestnať sa ako letec v Slovenskej republike. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 a 13 Občianskeho zákonníka.

16. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca uplatňoval celkovo sumu 2.431,97 eur (bolestné 628 eur, náklady na lekárske ošetrenie 5,97 eur a nemajetkovú ujmu 1.798 eur). Bol úspešný vo výške 389,89 eur, čo je úspech vo výške 16,03 % z celkového uplatneného nároku. Úspech žalovanej je tak 83,97 %. Pri matematickom odpočte úspechu žalovanej od úspechu žalobcu súd priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 67,94 % z celkových trov s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.

17. Proti výrokom I. a III. tohto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že súd prvej inštancie už raz rozhodol rozsudkom č.k. 17C/583/2012-125 zo dňa 15.11.2013 tak, že podanú žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal dôvodnosť uplatnených nárokov. Odvolací súd uznesením č.k. 2Co/62/2014-158 zo dňa 12.11.2014

zrušil rozsudok prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu a oboznámil sa s listinnými dôkazmi vrátane rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/183/2012-158 zo dňa 07.04.2013 a rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/151/2011. Podľa žalovanej súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože žalovaná sa len bránila útokom žalobcu. Nie je správne hodnotenie výpovede žalovanej zo strany súdu, že žalobcovi ušetrila po ukončení útoku zo strany žalobcu úder kabelkou. Takto sa žalovaná nevyjadrila. Pri obrane žalovanej, keď kabelku držal aj žalobca, mohlo dôjsť k úderu žalobcu. Konanie žalovanej by malo byť posúdené ako nutná obrana. Rovnako to hodnotil aj Okresný súd Zvolen v odôvodnení rozsudku č.k. 14C/151/2011-100 zo dňa 23.02.2012 aj krajský súd v Banskej Bystrici č.k. 17Co/183/2012-158 zo dňa 07.04.2013. Preto má za to, že súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na skutočnosť, že k incidentu došlo pred 11 rokmi. Hodnovernosť a výpovedná hodnota výpovedí je tak z objektívnych dôvodov veľmi nízka. Mala za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a neprekázal svoje tvrdenia. Skutočnosť, že žalobca sa nechal ošetriť u lekára a že bol vypracovaný znalecký posudok, nedokazuje, že zranenia uvedené v lekárskej správe a v znaleckom posudku žalobcovi spôsobila žalovaná. Krajský súd uložil súdu prvej inštancie, aby vykonal ďalšie dokazovanie. V konaní boli opätovne vypočutí účastníci konania, ktorí zotrvali na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Nebolo vykonané ďalšie dokazovanie a napriek tomu súd rozhodol odlišne od svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Ak žalobca neobjasnil určitý skutkový stav, resp. určitú relevantnú skutočnosť, mal by za to nie byť procesný následok a žaloba by mala byť zamietnutá v celom rozsahu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

18. Proti výroku III. tohto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom žaloba bola podaná v roku 2013, kedy nebol v platnosti Civilný sporový poriadok, ale Občiansky súdny poriadok, teda súd mal rozhodovať podľa legislatívy platnej v čase podania žaloby. Zároveň uviedol, že súd sa správa diskriminačne, keď zamietol zníženie nároku na náhradu škody v súlade s ust. § 450 OZ, ale žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania. Podľa žalobcu je priznanie náhrady trov konania žalovanej je diskriminačné a v rozpore so súdnou praxou, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/183/2012-158 v právnej veci o zaplatenie 5.500 eur, v ktorej vystupoval ako žalovaný, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/71/2021 vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v ktorom napriek skutočnosti, že žalovaná bola úspešná len v rozsahu menej ako 1 %, na náhradu trov konania nebola zaviazaná, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoP/25/2017 o úprave styku starej matky s maloletým dieťaťom, ktorým navrhovateľku zaviazal zaplatiť znalečné vo výške 70,63 eur, pričom znalecké dokazovanie nariadil súd na základe vlastného uváženia. Uviedol, že rozhodovanie súdu prvej inštancie o trovách konania je protirečiace, pričom poukázal na príbuzenské vzťahy medzi pracovníkmi súdu a osobami zastupujúcimi klientov ako právni zástupcovia. Súd prvej inštancie odmietol vykonať znalecké dokazovanie na určenie bodového hodnotenia bolestného a zdôvodnil to tým, že žalobca nepredložil súkromný znalecký posudok. V konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/151/2011 rovnako navrhovateľka nepredložila súkromný znalecký posudok, ale predložila znalecký posudok zaplatený štátom, pričom tento znalecký posudok bol vypracovaný v rozpore s právnymi predpismi. Pre porovnanie uviedol, že MUDr. G. Q. priznal žalovanej bodové hodnotenie za zranenie spočívajúce z podozrenia na zlomeninu hlavičky prvého článku štvrtého prsta ľavej ruky bez výraznejšieho posunu vo výške 30 bodov, čo predstavuje finančnú náhradu 461,40 eur a jeho osobe za tri zranenia bodové hodnotenie 25 vo finančnom vyjadrení spolu 389 eur. Súd prvej inštancie výšku trov neurčil, ale rozhodnutie odložil na neskoršie, aby o tom rozhodol vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku. Mal za to, že súd prvej inštancie neurčil výšku trov konania úmyselne, aby nebol zrejmy priepastný rozdiel medzi priznaným bolestným za tri rôzne zranenia a samotnou výškou trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

19. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu, keďže žalobca porovnáva rozhodnutie v tomto konaní s rozhodnutiami v iných právnych veciach, čo nie je možné. Nesúhlasila s tým, aby žalobca neplatil trovy konania, ale tento ich mal zaplatiť v rozsahu 100 %. Nesúhlasila ani s tým, aby platila úroky z omeškania, pretože nemá z čoho platiť. Má príjem 430 eur a z tejto sumy žijú traja ľudia. Je hlboko pod hranicou chudoby. Uviedla, že žalobca rieši konania, ktoré nemajú s týmto konaním nič spoločné. Pripomenula, že v súvislosti s konaním pred Okresným súdom Zvolen týkajúci sa udalostí zo dňa 29.01.201, po ktorej skončila s rukou v sadre, žalobca nijako

nepreukázal, že zranenia mu spôsobila žalovaná. Žalobca v odvolaní neuviedol ani jeden dôvod, preto považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné.

20. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné vo výroku I. v časti týkajúcej sa splatnosti dlhu zmeniť a vo zvyšku, t.j. vo výroku I. v časti týkajúcej sa povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu 389,89 eur s prísl. ako vecne správne potvrdiť.

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie čo do výroku I. a výroku III. o trovách konania v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovanou, ako aj odvolaním žalobcu, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru ohľadom dôvodnosti žaloby o náhradu škody na zdraví. Výrok II., ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

22. Zhrnúc dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo v konaní preukázané, že medzi stranami sporu došlo dňa 29.01.2011 k incidentu, kedy po tom, čo žalobca chcel zobrať kľúče od bytu z kabelky, žalovaná ho kabelkou udrela. Následne bol ošetrený v nemocnici vo X.. V konaní žalobca predložil lekársku správu a posudok o výške bodového ohodnotenia bolestného. Žalovaná sa bránila tvrdením, že išlo nutnú obranu voči útoku žalobcu. Súd na základe výpovedí strán sporu a oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/151/2011, v ktorom si žalovaná v postavení žalobkyne uplatnila nárok na bolestné s sťaženie spoločenského uplatnenia z incidentu medzi stranami sporu z rovnakého dňa, súd dospel k záveru, že išlo o vzájomný útok manželov voči sebe. Z rozsudku Okresného súdu Zvolen vyplýva, že žalovaná po tom, čo vytrhla žalobcovi kabelku z rúk, ho ešte udrela. Ako vyplýva z predložených listinných dôkazov, vzťahy medzi žalobcom a žalovanou ako vtedajšími manželmi bolo narušené, čo preukazujú podané trestné oznámenia, ako aj skutočnosť, že k incidentom medzi nimi bola privolaná polícia a následne bolo potrebné aj lekárske ošetrenie.

23. Tvrdenia o zraneniach žalobcu boli podporené lekárskou správou zo dňa 29.01.2011, z ktorej vyplýva, že žalobca bol ošetrený v nemocnici Zvolen po tom, čo bol napadnutý úderom kabelkou do hlavy, v dôsledku čoho bola zistená drobná tržná rana v parietálnej oblasti hlavy, povrchová, mierne zakrvácaná, bez zápalovej infiltrácie a bol zistený prítomný hematóm a palpačná bolesť. Zároveň žalobca predložil lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 05.03.2012, ktorý vystavil MUDr. C. S., a v ktorom bola položka tržná rana v ľavej časti temena ohodnotená 5 bodmi a podliatina v ľavej nadočnicovej oblasti 5 bodmi, spolu teda 10 bodmi.

24. Žalovaná popierala, že by zranenia zo dňa 26.11.2011 a dňa 01.04.2012 spôsobila ona. Nárok na bolestné z týchto incidentov žalobca preukázal predložením lekárske správ, lekárske posudkov o výške bolestného a oznámeniami na OO PZ Zvolen. Súd neuveril tvrdeniam žalovanej, že tieto zranenia nespôsobila žalobcovi ona.

25. Z lekárskej správy zo dňa 26.11.2011 vyplýva, že žalobca bol ošetrený v dôsledku napadnutia detskou plastovou stoličnou v oblasti predkolenia, v ktorom boli zistené exkoriácie veľkosti asi 1,5 cm bez poškodenia hrubšej štruktúry. Lekárska správa zo dňa 01.04.2012 vystavená Nemocnicou Zvolen preukázala, že žalobca bol manželkou napadnutý niekoľkými hodmi plastovou kockou. Zistená bola kožná exkoriácia, škrabanec v oblasti ľavej predlaktia, v oblasti carpu volárne vľavo, kožná exkoriácia veľkosti 0,5 cm. Lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vystavený dňa 06.08.2012 MUDr. S. uvádza, že povrchové poranenie/exkoriácia ľavej predlaktia ošetrené chirurgicky bolo ohodnotené 5 bodmi a položka povrchové poranenie vlasovej časti hlavy 5 bodmi, spolu teda 10 bodmi. Zároveň bolo predložené aj potvrdenie OO PZ Zvolen o tom, že dňa 01.04.2012 podal žalobca oznámenie o priestupku vo veci fyzického napadnutia a nerešpektovania predbežného opatrenia zo strany žalovanej. Žalobca predložil príjmový pokladničný doklad nemocnice X. o tom, že dňa 01.04.2012 uhradil sumu 1,99 eur.

26. Podľa odvolacieho súdu rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a

ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ust. § 220 CSP. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ust. § 380 ods. 2 CSP, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

27. Odvolací súd zvyrazňuje, že predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím a následkom. Vzniknutá škoda musí byť spôsobená bez pochybnosti práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená, ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti, v civilnom procese zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané. Príčinná súvislosť je teda podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine ale vždy v konkrétnych súvislostiach, Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda, za ktorú je požadovaná náhrada práve vo vzťahu medzi konaním poškodeného a konaním škodcu sa príčinná súvislosť zisťuje. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom a akou skutočnosťou tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992).

28. Žalovaná v odvolaní v súvislosti s jej tvrdením, že z jej strany k útoku, ktorým mali byť žalobcovi spôsobené zranenia nedošlo, pripustiť len nutnú obranu voči útokom žalobcu, namietala rozhodnutie súdu prvej inštancie aj pre vyhodnotenie skutkových zistení. Nestotožnila sa tak s tým ako súd ustálil otázku skutkového priebehu jej útokov voči žalobcovi a následne príčinnú súvislosť vzniknutých zranení žalobcu s jej konaním.

29. Odvolací súd je v zmysle ust. § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

30. Hodnotenie dôkazov v zmysle ust. § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

31. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalobca k svojim tvrdeniam predložil vyššie uvedené listinné dôkazy, t.j. lekárske správy z ošetrení, ktoré mali nasledovať bezprostredne po fyzických atakoch zo strany žalovanej, lekárske posudky a potvrdenia OO PZ Zvolen, z ktorých vyplýva, že medzi stranami sporu došlo k incidentom, následkom ktorých mali byť poranenia žalobcu spôsobené žalovanou. Tvrdenie žalovanej o nutnej obrane odvolací súd posúdil ako nepreukázané, pričom žalovaná v tomto smere nepredložila a ani len nepoukázala na žiaden dôkaz, ktorý by jej tvrdenie potvrdzoval. Preto má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a tento správne právne posúdil.

32. K súvisiacemu výroku o trovách konania, ktorý odvolaním napadol žalobca, pričom poukazoval na rozdielnu rozhodovaciu prax, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, teda podľa pomeru úspech strán v tomto spore. Preto poukaz na rozhodnutia v iných veciach, ktoré nijako s prejednávanou vecou, čo sa týka nároku na náhradu trov konania, nesúvisia, pričom ani žalobca vo svojom odvolaní toto netvrdil, je právne

irelevantný. K námietke žalobcu týkajúcej sa aplikácie zákona č. 160/2015 Z.z. napriek skutočnosti, že žaloba bola podaná v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, je potrebnú poukázať na ust. § 470 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého „ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti“. Preto súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku. V ďalšom je právne významný poukaz na ust. § 262 ods. 2 CSP, podľa ktorého „o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník“. Preto ani žalobcom namietaný postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania nemožno považovať za nesprávny, ale za súladný s platnou právnou úpravou týkajúcou sa priznávania nároku na náhradu trov konania a následnom rozhodovaní o výške trov konania samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

33. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovanej vo veci samej za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny v časti týkajúcej sa povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 389,89 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 389,89 eur od 01.02.2013 do zaplataenia potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku III. týkajúceho sa trov konania, založeného na zásade úspechu žalobkyne v spore v zmysle ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, ktorý bol osobitne napadnutý odvolaním žalobcu, pričom ani odvolanie žalobcu nepovažoval odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu za dôvodné.

34. Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

35. Žalovaná v priebehu odvolacieho konania uviedla, že jej príjem je vo výške 430 eur, pričom z tejto sumy musia vyžiť tri osoby, teda žalovaná a dve deti, ktoré pochádzajú z manželstva žalovanej a žalobcu, a že plnenie dlhu jednorazovo by malo finančný dopad nie len na žalovanú, ale aj deti strán konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná je zastúpená advokátom na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci (č.l. 28). Na základe uvedeného odvolací súd považoval za dôvodnú aplikáciu ustanovenia § 232 ods. 4 CSP tak, že uložil žalovanej splnenie priznaného nároku žalobcovi v mesačných splátkach vo výške 80 eur, a to do 20-teho dňa v mesiaci vopred s tým, že omeškaním s plnením čo ide len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

36. Preto odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. o splatnosti istiny tak, že povolil žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 389,89 eur s príslušenstvom v mesačných splátkach vo výške 80 eur, pričom piatimi splátkami bude uhradená istina a ďalšími splátkami bude uhrádzané príslušenstvo. Zároveň odvolací súd podmienil povolenie splátok ich riadnym splácaním tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Povolenie splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach treba chápať ako výhodu poskytnutú dlžníkovi vzhľadom na určité špecifické okolnosti toho-ktorého prípadu. Preto je správne, aby táto výhoda bola podmienená riadnym plnením, porušenie ktorého má za následok splatnosť celého plnenia.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná žiadala odvolaním, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 389,89 eur s príslušenstvom, pričom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti splatnosti dlhu, teda odvolací súd má za to, že žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná. Žalobca bol rovnako v odvolacom konaní neúspešný, preto stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

38. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).